

GRATIS MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE MUZIEK
OKTOBER 2004 - 02

EEN UITGAVE VAN (K-RAA-K)³ VZW
SCHELDESTRAAT 169 B-9040 GENT WWW.KRAAK.NET

RUIS

Chinese elektronica

Argos festival Hans Appelqvist
Vruchtbaar Vlaanderen deel II

Brussel wordt geremixt

ARGOS GAAT OP ZOEK NAAR DE SONORITEIT VAN DE BELGISCHE HOOFDSTAD

Midden oktober organiseert Argos voor de vierde maal z'n jaarlijks festival. Dit jaar minder grote muzikale kanonnen op de affiche (vorig jaar hadden ze ondermeer Merzbow, Pita, Kevin Drumm, Pan Sanic op bezoek) maar het programma is er daarom zeker niet minder interessant op geworden. "This place is dreaming" is de titel waaronder Belgische en internationale kunstenaars de stad Brussel re-mixen.

Nieuwe werken

Voor de niet ingewijden is een korte introductie van Argos op zijn plaats. Argos is een Brusselse organisatie die velerlei toonaangevende activiteiten ontplooit binnen het audiovisuele domein. Naast een jaarlijks festival organiseren ze ook kleinschaligere presentaties, promoten en verdelen ze videokunstenaars en publicezen ze verzorgde werken rond hedendaagse kunst.

Uniek aan "This place is dreaming", het muzikale luik binnen het Argosfestival, is dat werkelijk alles draait rond creatie. Niet zomaar presentaties van losstaande groepen dus -al dan niet samengebracht door een thema- maar volstrekt nieuwe werken die gemaakt werden in opdracht van Argos.

Transformatie

Reeds vanaf het begin van het jaar gingen artiesten aan de slag met de klankarchieven van "Brussels behoort ons toe" of wel "Bruxelles nous appartient". Dat archief bestaat uit een indrukwekkende, zich steeds uitbreidende database verhalen van Brusselaars. Internationaal gerespecteerde muzikanten Yannis Kyriakides, Heimir Björgulfson, Stilluppsteypa en het trio Lionel Marchetti, Olivier Capparos en Pierre-Jean Giloux raadpleegden de databank om er nieuwe composities mee te maken. Daarbij gingen ze tot het uiterste en hielden weinig of niets over van de oorspronkelijke opnames. De eerste avond, 20 oktober, zullen ze hun volledig werk presenteren.

Ook de volgende avond, "Brussel Sonic Matter" kent een voorgeschiedenis. Francisco Lopez, een Spaanse ecologie-professor die op zoek gaat naar het ideaal van de absolute musique concrète, organiseerde in het voorjaar een workshop met Belgische beeldende kunstenaars en geluidsartiesten. Lopez' discografie bevat meer dan 150 uitgaves met (bewerkte) veldopnames van Europa, Noord-, Centraal- en Zuid-Amerika, Japan en Australië waarbij hij evenwel nooit een documentair karakter voor ogen heeft. Tijdens de workshop werd een gemeenschappelijke geluidspool van Brusselse veldopnames aangelegd waarbij iedereen vervolgens opnames van een ander gebruikte om er nieuw werk mee te creëren. Op de concertavond zal Lopez het idee van "Brussels Sonic Matter" verder toelichten samen met drie sonore wandelingen uitgestippeld door Hildegard Westerkamp, een Canadese vrouw die al veertig jaar werkt rond akoestische ecologie en omgevingsgeluid.

Het derde toonmoment, 22 oktober, is veelzijdiger en focust op de indruk die Brussel maakte op enkele internationale geluidskunstenaars tijdens hun (korte) verblijf in Brussel. Opnames van

Yuko Nexus6

de Belgische hoofdstad werden daarbij gebruikt om nieuw werk aan te maken. Aki Onda brengt een performance binnen zijn lopende dagboekproject "Cassette Memories" alsook "Memorial Ritual", een evenzeer op Brussel geënte performance. Yoko Nexus6 en Mariko Tajiri brengen een stuk rond het toeristische gedrag in Brussel en hun Japanse thuissteden. Pierre Hébert en Bob Ostentag wagen zich ten slotte aan politiek commentaar.

Binnen "This Place is dreaming" zijn er ook enkele installaties te bewonderen. De meest opvallende is die van de Amerikaanse kunstenaar Mark Bain die het Rijksadministratief Centrum met tientallen seismologische sensoren zal afluisteren. Als je een radio meeneemt en op de juiste frequentie afstemt zul je de bewegingen en het gekraak van de gebouwen kunnen volgen. Verder bijvoorbeeld ook nog de reizende installatie "Invisible Cities" waarvoor aMute een nieuwe Brusselse bijdrage maakte, "RMX2" van Angelo Vermeulen die de vitrine-ruimte van Comptoir du Nylon in een artistiek en ecologisch proefstation verandert en Emilio Lopez-Menchero die de Ravensteingalerij tot een imaginair zwembad zal omtoveren. -DD

HET ARGOS-FESTIVAL LOOPT VAN 15 TOT 23 OKTOBER 2004. DE CD VAN "THIS PLACE IS DREAMING" VERSCHIJNT OP (K-RAA-K)³. VOLLEDIG PROGRAMMA OP WWW.ARGOSARTS.ORG

RUIS

OKTOBER 2004 - NR 2

VERSCHEIJNT MAANDELIJKS,
BEHALVE IN JULI EN AUGUSTUS.

IS EEN GRATIS UITGAVE VAN
(K-RAA-K)³ VZW

(K-RAA-K)³ VZW
SCHELDESTRAAAT 169
9040 GENT
BELGIUM
T/F : +32 92199143
WWW.KRAAK.NET
RUIS@KRAAK.NET

EEN ABONNEMENT KOST 8 EURO
EN KAN VERKREGEN WORDEN
DOOR Overschrijving OP
REKENING NUMMER
979-9945604-05 MET MEDEDELING
"RUIS ABO" SAMEN MET JE ADRES
EN HET GEWENSTE STARTNUM-
MER.

HIERMEE WORD JE OOK LID VAN
(K-RAA-K)³ EN KRIJGT JE KORTING
OP DOOR ONS GEORGANISEERDE
CONCERTEN.

HOOFDREDACTIE :
DAVE DRIESMANS

EINDREDACTIE : STEVE MARREYT

REDACTIE : LAURENT CARTUYVELS,
BERT DHONDT, BART GIELIS,
SERAPHIN, GLEN STEENKISTE,
TIM WIJNANT

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER:
DAVE DRIESMANS

MET STEUN VAN:

Vlaamse
regering

Verplicht ondergronds

PROJECT ROND CHINESE ELECTRONICA, "1000 REVOLUTIONS A SECOND", IN BRUSSEL EN GENT

**"Though the Qin player's body be
in a gallery or in a hall, his mind
should dwell with the forests and
streams"**

De Chinese economie is in amper twintig jaar geëxplodeerd. Geld is plots de drijfveer geworden van menig Chinees. Dit heeft, zelfs als men rekening houdt met de onbetrouwbaarheid van de Chinese statistieken, geleid tot groeicijfers waarvan andere landen slechts kunnen dromen. Bovendien kwam het buitenlandse kapitaal op China af als vliegen op de stroop, aangelokt door haast verwaarloosbaar lage loonkosten en het zimbegoochelende perspectief van een markt met meer dan een miljard consumenten. Maar China blijft een communistische dictatuur. Stemmen kun je er niet en iedere culturele productie moet de overheid doorstaan eer het publiekelijk kan worden. Een eerste golf van elektronicamuzikanten liet evenwel van zich horen. Hoe werken ze daar en hoe navigeren ze binnen de ongeschreven lijnen van de Chinese overheid?

Chinese muziek is zo oud als de Chinese beschaving. Er zijn instrumenten teruggevonden die zo ver gaan als de Shang dynastie (1766 - 1027 voor Christus). Belangrijk hierbij is dat muziek voor Chinezen toen al geen pure vorm van vermaak was, maar een manier om onrust uit het lichaam te verdrijven. De Chinezen kenden de "art of listening", de kunst om naar alle geluiden te luisteren. Chinezen geloofden ook dat geluid de harmonie van het heelal beïnvloedt. In het westen begon men zich pas vragen te stellen over de relatie muziek-geluid toen de minimalistische componisten er ons mee confronteerden in de 20ste eeuw. Hoewel de Chinezen dus veel verder stonden in het omgaan met geluid is zelden sprake geweest van een experimentele of avant-garde beweging. Een doorlopend gebrek aan vrije expressie onder invloed van de politieke systemen is de hoofdoorzaak hiervan. De Chinese muziek heeft altijd geopereerd binnen traditionele artistieke kaders; vaak gelieerd aan esthetische landschappen, emoties en heel vaak in een narratieve structuur.

Tijdens de eerste drie decennia van het communistisch regime werd de culturele uitwisseling zelfs volledig stopgezet. Muziek werd enkel gebruikt als propaganda voor de CCP, de Chinese Communistische Partij. Na de Culturele Revolutie, toen de

ideologische druk op de maatschappij afnam (begin jaren '80) kon de Chinese avant-garde zich eindelijk langzaam ontplooiën. Dit uitte zich in conceptuele kunst, performance, body art, installatiekunst en politiek geïnspireerde popmuziek.

Hoewel "The Central Conservatory of Music" in Peking begin de jaren '80 studenten liet afstuderen als gegradueerde in compositie was het toch de Chinese rockmuziek die het meest creatief en innovatief uit de hoek kwam, vaak dankzij de kritische en subversieve teksten. Om diezelfde reden werden de meeste groepen echter gebannen uit de mainstream media en gecensureerd door de overheid. Dat rockmuziek in China de avant-garde uitmaakte was voor buitenstaanders moeilijk te begrijpen, doch vrij logisch gezien alle politieke context.

De hang naar persoonlijke rijkdom

Officieel vaart China nog altijd een politiek socialistische koers, maar Mao zou zijn ogen uitwrijven indien hij de Chinese situatie nu zou kunnen aanschouwen: boeren en arbeiders zijn armer geworden dan de straat, de westerse privé-sector neemt de economie langzaam over, er heerst een enorme

werkloosheid op het platte land, Rode Gardisten hebben geen toekomst meer en rond dit alles staat een establishment van liberale intellectuelen die zich via manipulatie en corruptie rijk schoppen,... De top van de CCP is evenwel van mening dat hun eigen economie sterk genoeg is om de westerse welvaartsimport te combineren met een klasseloos, communistisch toonbeeld. De buitenlandse geldmiddelen moeten de armoede wegwerken en China naar de 21ste eeuw begeleiden.

Het lijkt evenwel of de communistische partij kiest voor een gemakkelijke, ietwat schijnheilige weg. De drang naar westerse welvaart inlossen betekent immers minder kritiek op de partij en meer politieke stabiliteit. Het zijn economische toegevingen om niet de basis van de partij te hoeven veranderen. De modale burger heeft rechtstreeks weinig te maken met politiek en dus wordt die politiek ook weinig verweten. De economie werkt namelijk zoals ze willen - hoewel de armen daar misschien anders over denken gezien de blijvende kloof tussen arm en rijk. Toch blijft er één iets waar de partij erg sterk in is: censuur. Cultuur is het laatste segment dat de partij angstvallig in de greep houdt door middel van allerlei organen, maatregelen en distributiebeperkingen. Kunstenaars en journalisten zijn dan ook diegene die het meest te maken krijgen met de éénpartijdictatuur.

De partij neemt vaak ondoorzichtige beslissingen die ze aan niemand hoeft te verantwoorden. Alle staatsmachten, pers en rechtspraak inclusief, staan immers onder de bevoegdheid van de partij. Absolute willekeur en wetteloosheid bestaan niet meer, maar de censuur en de ijzeren partijwet nog wel. Schattingen maken melding van tweehonderdduizend acties per jaar tegen de partij. Niet enorm voor een land als China maar leiders van acties mogen zich dan ook altijd aan een vervolging verwachten. De overheid heeft altijd het laatste woord. China is een controlemaatschappij vol (corrupte) politie, verklikkers en bewakers. Als je echt iets wil bereiken in China doe je dat dan ook best via de partij.

Internet doorbreekt isolatie

De hele beweging van avant-garde elektronica-artisten had niet kunnen ontstaan, zonder de (r)evolutie die het internet heeft veroorzaakt. De artiesten konden zo niet alleen in contact staan met elkaar zonder de inmenging van de overheid, ze hadden nu plots de mogelijkheid om nieuwigheden uit het westen te ontdekken.

Op het internet heerst een complete anarchie en dat is enkel productief voor de wereldwijde communicatie tussen artiesten en/of artiesten en publiek. Dit neemt niet weg dat de Chinese overheid nog steeds repressief probeert op te

treden tegen het relatief nieuw fenomeen. In 1995 liet de Partij voor het eerst commerciële internet-accounts toe. Samen met de introductie van internet in China, werden ook een reeks van meer dan zestig wetten en reguleringen van kracht met het oog op de controle van de inhoud op het web. Naast universele waarden zoals het verbod van discriminatie, praktijken in verband met terrorisme en oproep tot geweld of moord legt de Chinese overheid vooral de nadruk op het verbod op "informatieverspreiding die verzet inhoudt tegen de nationale constitutie." Ook "materiaal dat de nationale welvaart of de belangen van de staat schaadt" en "materiaal dat de nationale veiligheid in gevaar brengt, staatsgeheimen onthult, de macht van de staat ontwricht of de nationale eenheid ondermijnt" kunnen op zware repressie rekenen.

Natuurlijk is de controle hierop vechten tegen de bierkaai. Volgens een schatting van de conservatieve overheid herbergt China 620 Internet Service Providers, 1600 Internet Content Providers en 26.000.000 individuele gebruikers. De Publieke Veiligheid vaardigde een decreet uit dat elke internetgebruiker verplichtte om binnen de dertig dagen na inschrijving op een service provider zich te registreren bij het lokale politiebureau. De service providers zijn ook verplicht om hun subscribers toegang tot het internet, hun rekeningnummers, de internetadressen die ze bezoeken en de telefoonnummers die ze gebruiken, voor 60 dagen bij te houden.

In de praktijk hebben de regulaties ertoe geleid dat providers en internetcafés hun eigen controle uitoefenen omdat de verantwoordelijkheid voor het naleven van alle regels en wetten bij hen en de individuele gebruikers ligt. Internetportalen voeren hun eigen censuur in en in de internetcafés zijn mensen aangesteld om te controleren welke informatie er op de schermen verschijnt. Zo is er in het internetcafé Feiyu in Peking een patrouille die routineus de 800 schermen controleert door over de schouder van de gebruikers mee te lezen. Bij het inloggen van de gebruikers verschijnt bij de starttijd telkens een waarschuwing die zegt:

"The Feiyu Web Bar Warns its Clients: Please do

Not Download Web Pages with Illicit, Violent or Reactionary Content..." Content considered "reactionary" can include Falun Gong-related material, dissident web pages or sites promoting the independence of Taiwan or Tibet. Feiyu's website has a link to all major Internet regulations and added some additional ones. Under these rules, mostly issued by the Bureau of Industry and Commerce, Feiyu management is obliged to turn violators in to the local police station."

Daar komt nog eens bij dat er arbitrair omgegaan wordt met de schending van alle wetten. Hier en daar wordt wel eens iemand opgepakt en veroordeeld tot een boete of een celstraf.

Een luide, verborgen keuken

Het eerste "Chinese Electronic Music Festival", origineel gepland voor september 2003 in Guangzhou, kon op het laatste nippertje niet doorgaan omdat de organisator weigerde smeergeld te betalen aan de lokale politie. Dat toont meteen aan waar de moeilijkheden liggen in China. Experimentele muziek wordt ontkend als legitieme kunstvorm. Het antagonisme vanuit de politiek tegen deze nieuwe muziekvorm blijft groot.

Veel westerse commentatoren zien de nieuwe, vaak extreme, Chinese kunst als een uitlaatklep van verzet tegen het autoritair regime. Dit speelt evenwel maar voor een klein deel mee. Het gaat de Chinese kunstenaar vooral om de artistieke reflectie op het razendsnel verwesteren van zijn land. De hedendaagse stroming van jonge geluidsartiesten profileren zich a-politiek. Of beter: ze zijn evenmin als de andere chinezen met politiek bezig.

Natuurlijk willen die jonge electronica-kids ook zaken uitdrukken die de overheid niet zinnen. "It's all to express the frustration of being young in China", aldus Alex Marshall in het januari-nummer van The Wire. Nog in hetzelfde artikel getuigt Dajuin Yao van een moeilijk nationaal karakter in zijn land van herkomst wegens raciale haat tussen de verschillende regio's. Ook electronica-wizard Zhou Pei heeft het over het feit dat Chinezen geen lust, sex en kwaadheid kunnen uitdrukken en dat hij daar

om zijn uitlaatklep zoekt in het creëren van rare geluiden en noise. Deze uitlatingen zijn niet bepaald politieke propaganda voor hun land van herkomst. Mede daarom ondervinden ze natuurlijk heel wat moeilijkheden in het cultureel nog steeds reactionaire China.

We moeten ook in het achterhoofd houden dat het in China nog steeds officieel verboden is om audiovisuele werken en muziekdragers naar het buitenland te versturen. Het is ook onmogelijk om in China eigen cd's te laten verdelen omdat de drie bestaande distributiehuisen allen in handen zijn van de overheid. Het grootste deel van de Chinese geluidskunst circuleert dan ook via het internet. De computer symboliseert in China ongetwijfeld de macht van het individu. De wijdverspreide beschikbaarheid van de PC betekende een bloedloze revolutie en doorbrak het monopolie dat "the Central Conservatory of Music" had op experimentele muziek. In die zin kan men in China het internet zien als de échte commune van het proletariaat in een tijdperk dat gedomineerd wordt door een corrupte politieke macht en de aanbidding van geld als ideologie. Het internet breekt met de censuur van de staat en maakt informatie toegankelijk voor de machteloze massa. De Chinese underground opereert volledig los van de op winst gebaseerde maatschappij en muziekbusiness.

Hoewel de nieuwe stroming zich als apoliteek profileert, kan geen enkele kunstvorm in China zich loskoppelen van de problematiek rond "het individu versus de Staat". Kunstenaars en journalisten moeten weten hoe te handelen binnen dit systeem. De hedendaagse stroming van jonge geluidsartiesten kent de knepen van het vak en maakt gebruik van leemtes in het toezicht om hun ding te doen. Cd's worden uitgegeven op buitenlandse platenlabels, concerten vinden plaats op geïmproviseerde podia in kleine clubs, de juiste providers worden uitgekozen... De hedendaagse stroming van jonge geluidsartiesten in China is de voorloper van een nieuwe muzikale generatie die door hun machtig instrument, de PC, en het internet voor het eerst in contact staat met de rest van de wereld en de bouwstenen legt voor het doorbreken van wat je met zware woorden 'culturele dictatuur' zou kunnen noemen.

Steve Marreyt & Dave Driesmans

"1000 REVOLUTIONS A SECOND" BESTAAT UIT VERSCHILLENDE AVONDEN:

- WOESDAG 6 OKTOBER IN DE RECYCLART TE BRUSSEL MET DAJUIN YAO, WANG CHANGUN, FM 3, YAN JUN EN WU QUAN.

- VAN MAANDAG 11 OKTOBER TOT ZATERDAG 2004 SPEELT FM3 EEN INTIEME SET IN MODERN CHINESE ART INSTITUTE TE GENT

- WOENSDAG 20 OKTOBER SPELEN DAJUIN YAO, WANG CHANGUN EN FM3 IN DE VOORUIT TE GENT. OOK ZULLEN HIER CHINESE VIDEO'S GEPROJECTEERD WORDEN.

- OP DONDERDAG 28 OKTOBER SPELEN DEZELFDE MENSEN OP HET NIEUW MEDIA FESTIVAL IMPAKT TE UTRECHT.

Agenda

EEN EIGENWIJZE SELECTIE UIT HET CONCERTAANBOD VAN DEZE MAAND

Undercurrent #2

8 OKTOBER, DEN DREMPEL, ANTWERPEN

Om jonge Belgische artiesten van het broodnodige steuntje in de rug te voorzien, organiseert het indie collectief van Rarefish.be sinds kort op regelmatige basis concertavonden in de kelder van de Antwerpse "Den Drempele". Deze reeks van evenementen kreeg de naam "Undercurrent" mee en wil een platform bieden aan artiesten en groepen van heel verschillende achtergronden. Zo zal je op Undercurrent zowel elektronica, noise en IDM als indie-rock, postrock en singer-songwriters aan den lijve kunnen ondervinden. De tweede avond uit de reeks vindt plaats op 8 oktober en voor deze gelegenheid staan o.a. Norfolk, One Louder, Goldfish Liberation Front, Locklust and Natilla geprogrammeerd. Allemaal betrekkelijk nieuwe projecten in de Belgische underground die u smeken om ontdekt te worden, het is dus wel beleefd even binnen te springen. - BD

(K-RAA-K)³

Sharron Kraus, Fursaxa en Thanksgiving

15 OKTOBER, BUNKER, BRUSSEL

De Britse Sharron Kraus heeft sinds enkele jaren krediet opgebouwd als één van de meest geloofwaardige, veelbelovende artiesten uit de heroplevende progressieve folk scene van over het kanaal. Kraus koppelt de lichte, verhalende stijl van artiesten als Shirley Collins en Bert Jansch aan het donkere van een Leonard Cohen of een Tom Waits. Een belevenis! Fursaxa's muziek bouwt op zijn beurt voornamelijk op nostalgie, epiek en free folk structuren om de luisteraar binnen te leiden in een parallel universum waar Nico en de gasten van Acid Mother's Temple het ook best naar hun zin schijnen te hebben. Thanksgiving tenslotte is ene Adrian Orange, eigenlijk gewoon een simpele jongen die simpele liedjes maakt. Phil Elvrum van Microphones stampde onlangs een eigen labeltje uit de grond om 's mans debuutplaat te kunnen uitbrengen. Komt dat zien! - BG

Max Eastley

26 OKTOBER, LOGOS, GENT

Schilder en geluidsartiest Max Eastley begon

zijn carrière in de jaren zeventig met een aantal ambient-gerichte releases op Brian Eno's label Obscure Music. Sinds dan verlegde hij de artistieke nadruk op zijn schilderijen en geluidsinstallaties waardoor hij meer te bewonderen was in musea en galerijen dan op concertpodia. Vanaf de jaren negentig kreeg hij de kriebel van live-performances weer te pakken en werkte hij (vooral sinds begin 21ste eeuw) samen met onder andere Peter Cusack, Spaceheads en David Toop. Zijn inventiedrang kon hij echter niet onderdrukken met als resultaat de creatie van een reeks nieuwe instrumenten. Als je de reviews uit andere delen van de wereld mag geloven, gaat het om variaties op voorwerpen die er uit zien als een ski waar de punt is afgezaagd en snaren op gemonteerd zijn of adaptaties van de 'Tromba Marina', een instrument dat vroeger werd gebruikt om signalen door te geven tussen twee schepen. Naar verluud speelt de man zijn scheppingen als een volleerd academicus. Bevreesing en claustrofobie zijn modewoorden om composities te omschrijven, maar hier misschien toch van toepassing. Aan u om te oordelen. Hij brengt enkele van zijn "self-made instruments" en zijn installaties naar het Tetrahedron van de Logosstichting. Voor geoefende oren, professoren, gepeste melomanen en ander schorriemorrie... - SM

Grails, The Holy Sons

29 OKTOBER, 4AD, DIKSMUIDE.

De zwaarmoedige postrockers van Grails uit Portland, USA doen op hun komende Europese tour het landelijk gelegen Diksmuide aan en gaan daar met hun Godspeediaanse composities uw sluimerende herfstdepressie helemaal aan de oppervlakte trachten te brengen. Hoogstwaarschijnlijk slagen ze daar dan nog in ook, want de band staat ervoor bekend live het gemoed van menig concertganger te doen volschieten met hun desolate muzikale landschappen en sombere melodieën. The Holy Sons is een zijproject van een lid van de Grails en werd voor de gelegenheid meegetroond op deze tournee. Ook hier kan u meer spaarzame sfeerbrenners verwachten die weliswaar meer richting folk-rock neigen en dan ook wat toegankelijker zullen klinken. Beide groepen lonen beslist de moeite. BD

Vruchtbaar Vlaanderen

DEEL 2 LIMBURG

In de reeks Vruchtbaar Vlaanderen is de (K-RAA-K)3-redactie op zoek gegaan naar hun favoriete groepen en artiesten per provincie. In deze tweede Ruis krijgt u de bekende en minder bekende finesse uit het Limburgse. Wij excuseren ons nogmaals voor het vergeten van uw vernieuwend project, maar het was ons té shockerend en té avant-garde. - Steve Marreyt

Silur

Flipo Mancini

Flipo Mancini bestaat al enkele jaren onder verschillende namen. 2001 betekende een nieuwe start met een nieuwe line-up. Tegenwoordig gaan ze door het leven als een trio. Referenties zijn Shellac, Girls vs. Boys en Fugazi (ook: "een kruising tussen noise, emo, punk en hardcore", aldus Labelman).

Distorted Lovesongs (Labelman)

Krakov

Krakov is een trio dat in 1999 van start ging maar pas in goede plooiën toen Niné Chipolletti (zang) de groep vervoegde. Eenvoudige, trage melodieën en een sterke samenzang zijn de kenmerken van deze groep. Krakow speelt wiegeliedjes voor volwassenen. Door Cactus Club ooit omschreven als "Late-night music for sparklehorses"

Pornrobot

Pornrobot is de vereniging van Vandal X en Geschmacksverstärker. De samenwerking startte na een intensieve tour van beide bands in Denemarken om de punkrocksongs die niet in de Vandal X-set pasten op te nemen. De jongens besloten om de nummers in drie sessies te doen verspreid over een jaar: één dag oefenen, de volgende dag opnemen. Alles ging dus

low-budget en low-profile. Een mix van punk, metal en garagerock en een 10" op Kinky Star Records.

It could get ugly 10" (2004, Kinky Star)

Jay Phlitman & Kim Kangaroo

Kim Kangaroo is het alter ego van cartoonist Kim Duchateau. Voor de rest blijft het geheel vrij mysterieus, al verhult het feit dat ze onderdak krijgen bij Lamarecords veel. Met z'n tweetjes maken ze avant-garde die al lang geen avant-garde meer is maar nog steeds een bevreemdend gevoel opwekt. We denken bijvoorbeeld aan the Residents of een kinderentertainmentversie van Laibach. Liedjes over de kerstman en bosbessentaarten... dan weet u al genoeg.

Permanent Death

Zware noisepowerviolence die vooral te ontdekken is in uw plaatselijk kraakpand. De eerste moeder die hier niet krankjorum van wordt, verdient een trofee. Spelen meer nummers per minuut dan Anal Cunt. Cult is licht uitgedrukt. te slaan-

Deche-Charge/Permanent Death (splittape)

Starfield Season

Starfield Season ontstond als uitloper van het

Glen Branca-achtig gitaarsensemble John King & The Victors, een project van het Gentse theaterhuis Victoria. De groep brengt muziek die kan omschreven worden als een Belgische variant van Tortoise. Kort na hun ontstaan mochten ze al de voorprogramma's verzorgen van toppers als Tristeza, l'Altra en Billy Mahonie. Voer voor wie van traditionele postrock houdt.

Starfield Season/Willo The Wisp split-cd (labelman)

Silur

Silur staat voor een symbiose van laptop-experiment en instrumentale begeleiding. Aan de basis van hun muziek liggen mooie, repetitieve melodieën die digitaal worden geaccentueerd en vervormd. Muzikale referentiepunten zijn Mouse On Mars, To Rococo Rot en Kreidler, maar ook Oval en Tortoise. Hun voornaamste doel is een geheel eigen sound te creëren, met zoveel mogelijk genre-raakpunten.

TrOubLe LovES uS

TroubleLovesUs combineert indie, emo en onversneden rock. Denk aan Dischord hardcore met onverwachte wendingen, een stevige poot distortion en een verroeste stem.

Vandal X

Is al lang geen onbekende meer, maar voor degenen die juist terug zijn van een zesjarige reis doorheen Burkina Faso: Vandal X is een duo dat zich bedient van een eenvoudige formule, maar toch telkens weer verrassend uit de hoek komt met stevige noisecore. Ze hebben drie albums op hun naam, waaronder één geproduceerd door Steve Albini. Speelde al voorprogramma's van Fugazi, Barkmarket en Girls vs. Boys.

*Little Man's Blues (Labelman),
Songs from the Heart (Labelman)
13 basic hate tracks (Labelman)*

Willo The Wisp

Willo The Wisp is een vierkoppige postrock-groep uit Hasselt. Ze doen denken aan Do Make Say Think, Karate en Mogwai maar door het ontbreken van een bas lopen ze toch met een eigen geluid weg. Het zijn vriendjes van Starfield Season en hebben blijkbaar dezelfde visie op muziek. Dromerige postrock met fijne details en de onvermijdelijke tensionbuilding. Sommige van hun leden gaan graag eens vreemd bij Natilla, dat er een melancholische popkant op nahoudt.

Starfield Season/Willo The Wisp split-cd (labelman)

Een stad in muziek gegoten

HANS APPELQVIST STELT "BREMORT" VOOR OP HAPPY NEW EARS FESTIVAL

Het Happy New Ears festival brengt ons in oktober een boeiend staaltje uit de wereld van avontuurlijke nieuwe muziek. Aan het programma te zien, zijn de organisatoren sinds de vorige versie weer "all ears" geweest. Van hedendaagse jazz, over vernieuwende gitaarmuziek, tot klassiek geluidsexperiment brengen ze componisten, muzikanten, componist-muzikanten en multimediamkunstenaars bij elkaar in wat een ontmoetingsplaats moet zijn tussen de artiesten onderling, alsook een plaats waar nieuwe muziek en publiek met elkaar worden geconfronteerd. Omdat de concerten afwisselend in Kortrijk en Lille doorgaan, moeten we voor interessante namen als David Toop, Max Tundra en Dat Politics eens afzakken naar de culturele hoofdstad. Maar ook Kortrijk biedt ons waarschijnlijke muzikale orgasmes met onder andere Jack Dangers (ex-Meat Beat Manifesto), Jaki Liebezeit (ex-Can), Joseph Suchy...

Op de openingsavond van Audiophrimes 3, het derde luik in een project dat zich werpt op de exploratie van beeld en geluid en kunstenaars die beide media combineren, krijgt het Zweedse elektronicawonder Hans Appelqvist het laatste woord. Na een verleden als drummer,

gitarist en bassist, ontdekte deze veelzijdige artiest de sequencer waardoor er een andere wereld openging. Zijn jongste plaat "Bremort" op het Komplott label vertelt het verhaal van een fictieve stad. Appelqvist: "Naarmate de tijd verstrijkt raak ik steeds minder geïnteresseerd in het maken van muziek en meer in het vertellen van een verhaal. Muziek maken in de zin van het samenstellen van harmonieën, melodieën, ritme en timbre is iets dat me de laatste tijd echt niet meer fascineert. Ik vind het een veel grotere uitdaging om muziek te maken die werkt zoals literatuur of film. Het zijn dan

ook die dingen die me motiveren om muziek te maken. Ik gebruik ze ook om mijn shows te visualiseren. In de herfst staat er bijvoorbeeld een show op het programma in een galerie in Stockholm waar ik samenwerk met de schrijfster Sara Stridsberg."

Al van bij het begin verwerkte Appelqvist verschillende kunstvormen tot één geheel. Tien jaar geleden al maakte hij het stuk "Hon & Han" (Hij & Zij, nvdr) waarin hij een kamer bouwde op het podium en er alledaagse dingen deed zoals naar platen luisteren, een brief schrijven, een harmonium bespelen,... Appelqvist: "Het geheel speelde zich af tijdens de Tweede Wereldoorlog en was heel romantisch en in zekere zin ook heel mooi. Ik speelde in die tijd ook gitaar in een bandje. Die twee zaken beschouw ik als de hoogtepunten in mijn muzikale carrière."

In Kortrijk brengt Hans Appelqvist de concertversie van zijn "Bremort". Hiervoor heeft hij een film gemaakt dat wordt geprojecteerd tijdens het concert. "Some find the show very emotional", aldus Appelqvist. Zeg niet dat we u niet gewaarschuwd hebben! -SM

[HTTP://WWW.HAPPYNEWEARS.BE/](http://www.happynewears.be/)

Reviews

Old Time Relijun "Lost Light" cd [K RECORDS]

In een intense 30 minuten poot Old Time Relijun hier op "Lost Light" één van hun meest consistente en meest uitgebalanceerde albums neer uit hun loopbaan tot nu toe. In tegenstelling tot eerder materiaal begint dit gezelschap stilaan pogingen te ondernemen tot het schrijven van heuse nummers. De hoekige en zwaar spastische post-punk-funk ritmes en folky bluesakkoorden samen met de offbeat drumslagen maken nog steeds de basiselementen uit van het geluid van Old Time Relijun, maar dit keer lijkt het allemaal ook echt ergens naartoe te gaan. Zanger Arrington DeDioniso baant zich hier als vanouds stotterend en knarsetandend een weg door en doet meer dan ooit zijn best om te klinken als een Mick Jagger die half verlamd nog een negro spiritual uit de keel probeert te krijgen. Het album in zijn geheel ademt op de meest intense momenten dan ook een quasi surrealistische sfeer uit. Wie al eerder met the Old Time Relijun vertrouwd was, kan zonder twijfel ook dit album in de armen sluiten. Voor wie dit nog niet was, is dit absoluut wel het moment. -BD

Islaya "Merit" cd Kemialliset Ystävät "Alkuhäikä" CD (FONAL RECORDS)

Finland, of bij uitbreiding Scandinavië, is altijd al een grabbelton geweest voor muzikaal talent. In de jaren zeventig was er een bloeiende scene rond minimale composers die overging naar het brutale geweld van de jaren '80-'90. Independent labels als Bad Vuugum en Elektro openden het pad, maar het is pas sinds het begin van het millennium dat de Finnen wars van alle trends hun creatieve gal kunnen spuien.

Eerder dit jaar focusten (K-RAA-K)³ en Veglia zich met een aantal bescheiden meesterwerkjes (ES en Kiila, Avarus en Anaksimandros) en wat optredens op deze scene. Broeder-label Fonal zat ook niet stil. Zonder veel poespas werden Islaya en Kemialliset Ystävät (na 20-maal uitspreken lukt het wel) op de wereld losgelaten. Mooi verpakt in een digipack met zachte pastelkleuren geeft het meteen een beetje de sfeer aan waar Fonal-releases zich thuis voelen, namelijk rust.

Een mooi voorbeeld is de debuut-cd van Islaya. De kern van haar muziek zit geworteld bij songs zoals we die ook kennen van Catpower, Smog en

Palace maar haar grote voorbeeld is ontegensprekelijk Nico ten tijde van "The Marble Index". Het klinkt allemaal niet zo gepolijst. Af en toe hoor je wel eens een vals gestemde gitaar, of een toonaard die niet precies zit waar het zou moeten zitten, maar dat is precies de charme van deze plaat. Hij ademt ten alle tijde rust uit. Echte uitschieters zitten er niet in, en met 38 minuten is het best wel een korte plaat geworden. Precies genoeg om

jezelf te verdiepen in een desolaat sfeertje van een donker sprookje. Dit zou de ideale soundtrack zijn. Haar Fins gezang draagt daar zeker aan toe, maar ook het allegaartje van instrumenten die haar spaarzaam begeleiden. Piano's (al dan niet speelgoedversies), accordeon, mondharmonica en zachte percussie hebben allemaal het doel om de plaat coherent ten einde te brengen. Geen bruuske tempowisselingen, maar eerder een rustige vloed van folk en donkere geluidsgolven. Het resultaat is een intrigerende plaat die pas na enkele beluisteringen zijn geheim prijs geeft.

Kemialliset Ystävät is andere koek. Hun debuut verscheen een paar jaar geleden op het -toen nog obscure- Fusetron en was een chaotisch allegaartje van lo-fi, punk en folk. Dat bleek slechts een oefenpartijtje voor hun eerste volwaardige cd op Fonal. "Kellari Juniversumi" verscheen in 2002. Het kreeg goede kritieken in de "vakpers" maar werd grotendeels genegeerd door het platenkopend publiek. Het was ook een moeilijk doorgrondbare plaat en erg donker. Intussen zijn we dus weer twee jaar verder en KY komt op de proppen met een waar meesterwerk. Weg zijn de lange zoektochten en losgeslagen improvisatie. In plaats daarvan krijg je een gevarieerd werkstuk waarin naar heel wat flarden muziekgeschiedenis wordt gerefereerd (Barret/Pink Floyd, Reich, Velvet Underground, Raymond Scott). Maar net niet zo expliciet dat het een zou kopie worden. Ze gebruiken van alles wat en leveren een plaat af die bol staat van wat je zou kunnen omschrijven als "wereldmuziek" of "etnische folk-rock". Er wordt gespeeld met locked grooves van een gesampelde blokfluit en analoge orgels. Gitaren worden herleid tot zachte percussie-elementen. Romantische pianostukken begeleid door achtergrond feedback. Dat klinkt allemaal wel bedreigend maar is het niet. De hele plaat is doorspekt van pop tout court. Soms wat ondoorgrondbaar maar ook met humor. Zo hoor je plots iets wat lijkt op een Russisch volksdeuntje gebracht door een groep zatte matrozen. Ook de melodie van de Vlaamse klassieker "Sjarel, ik heb je gat gezien..." duikt even op. En net daar is KY volwassen geworden. Geen oeverloos gepingel meer tot er een diamant opduikt maar een aaneenschakeling van ideeën en invloeden die bij een breed publiek kan aanslaan. Zowel Dranouter als All Tomorrows Parties waren ideale podia geweest. Misschien in 2005? -SER

Mike Pathos "People" cd

[TZADIK]

Mike Pathos is een 25-jarige, klassiek geschoolde muzikant in viool, piano, stem en gitaar. De zoektocht naar nieuwe muziekvormen heeft hem bijna het leven gekost. Hij werd opgenomen met zware zelfmoordneigingen en totale vervreemding. In 2001 kreeg Pathos zijn vrijheid terug: hij woog 110 pond en de plaat "People" was voltooid. Pathos had zes jaar nodig om het album te voltooien en dat is eraan te horen. Ruwe, analoge elektronica, vioolimprovisaties, goedkope stemeffecten, gedreven onafgewerkte songs. Wat je te horen krijgt is dan ook een intens experiment die er enkel gekomen is uit een onuitputtelijke creativiteitsdrang. Zelden iets gehoord die in de buurt komt van deze debuut-cd en zo'n uitdaging is om te beluisteren. -DD

Kpt.Michi.Gan "s/t" cd

[AESTHETICS]

Nadat zijn tweede album "Player, Player" vorig jaar nog op ruime kritische bijval mocht rekenen bij pers en publiek, komt de Duitse elektronicapiraat Kpt.michi.gan nu reeds met een nieuw werkstukje op de proppen. Wederom heeft hij er een bonte geluidscollage van gemaakt, doorspekt met verloren flarden field recordings, idyllische akoustische riedeltjes, een paar sneden snoeiharde noise en heel wat vlijtige knoppendraaijerij. Bij momenten doet het album opvallend psychedelisch aan, waardoor het door luie recensenten al gauw gemakshalve in het ultrahippe neofolk vakje gedropt dreigt te worden. Akkoord, Syd Barret en Animal Collective lijken bij momenten niet veraf, maar toch moet gezegd zijn dat de kapitein zijn eigen tegendraadse dingetje blijft doen en zich daarbij niet beperkt tot één genre of stijlmerk. Samenklutsen die handel! -BG